

Із циклу “Війна, що змінила нас”

У сірім смутку сірих буднів
Під сполохом чужих гармат,
Тріпочуть сплавлені вогнями
Фрагменти штор на ребрах ґрат.
Десь тут...

колись...

ще того року

Жила сім'я... а нині там -
Лиш пустка...

Десь із того боку

Стіни

Висять обривки рам...

Завмер годинник,

і зловісний

На циферблаті час завмер...

Осмалений ведмедик-тедді

У купі зірваних шпалер....

Не дзенькне більше над дверима

Дзвіночок, що стрічав сім'ю...

Розбитий новий умивальник

Пустив, як кров, води струю...

Карати кришталевих друзок

Вкривають зламаний сервант...

Чим жили,

Те, що цінували

Спотворив нищий окупант.

То залишки цілого світу

Цивілізації...

Буття ...

Там люди скорчені лежали,

Що страшно втратили життя.

Там дім-гігант на двох опорах

Завмер тримаючи

(Немов в обіймах любую дитину)

кілька квартир

Там знов і знов

Тривожно звуки завмирили...

Чи прокленуть всі покоління

Отих,

що оркськими пройшли

Брудними лаптями по світу,

І всій кінець у нас знайшли?

Чи ще назвуть їх знову “браття”?

Чи скибку хліба розірвуть?

Опісля всього того лиха?!...

На вічні віки прокленуть!!!

Не бути більше нам “сім’єю”!

(Хоч нею ми і не були)

Свиня залишиться свинею,

Як її грумер не стрижи!